

— 72 —

Det synes mig, som om det lynne, hvilket uppenbarar sig i dessa historier, går igen i hela Tavaststjernas författarskap, som i själfva verket visar hän på en personlighet, rik på impulser, modig, ridderlig, trotsig, inbunden, känslig och oberäknelig. Egendomlig och sluten, öppen och naturlig, munter ända till vildhet, dyster ända till förtviflan, misstänksam och oändligt förtroendefull, passionerad och nästan blaseradt likgiltig — kort sagdt uppträdande under de mest skiftande sinnesintryck, full af motsägelser, ungdom och möjligheter, sådan mins jag städse Tavaststjerna, och sådan framträder han också i den rikhaltiga litteratur, som han själf skapat. Det bästa af allt är, att huru full af inre motsägelse han ofta tyckes vara, så är han dock i alla sina motsägelser sig själf, äkta, sann, ursprunglig, liffull och fängslande. Endast i ett fall får man kanske ej taga Tavaststjerna på orden. Det är när han tidigt nog uppträder som den blaserade skeptikern. Men det låg i luften på 80-talet att vara kall och ironisk, och ju yngre man var, desto ifrigare var man att visa en världserfarenhet, hvilken ej sällan dess bättre var en mask, som dolde den ungdomliga lefnadslusten. Hos Tavaststjerna var denna skepsis en mask, som till en del kanske anlades för att skydda känslomänniskan från ett öfverflödigt lidande — till en del är det ju ej omöjligt